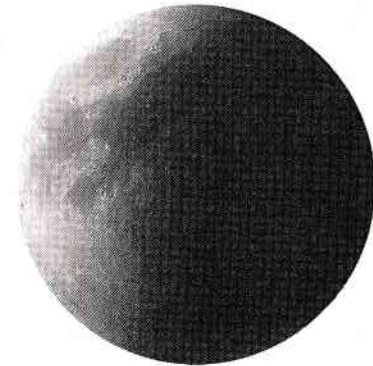

LBRIS

We know
books

ALEXANDRU SIMON

DUOVERSUL
DUOVERSUL

**O TEORIE
A EXISTENȚEI DUALE**

LETRAS
Promovăm autorii români

Capitolul I. Geneza timpului și dinamica mișcării.....	38
Capitolul II. Structura și continuitatea timpului	40
Capitolul III. Structura timpului și nivelurile existenței	43
Capitolul IV. Conștiință și realitate	46
Capitolul V. Materia și curgerea timpului	42
Capitolul VI. Despre subconștient	52
Capitolul VII. Existența duală, respirația Duoversului	55
Concluzie generală.....	57
Încheiere.....	58

CUVÂNT-ÎNAINTE

Există o tăcere mai adâncă decât toate cuvintele. Din acea tăcere s-a născut gândul despre Duovers –nu ca o teorie, ci ca o percepție. O percepție a respirației fundamentale a Existenței: din întuneric în lumină și din lumină în întuneric.

În viziunea acestei lucrări, nu există două universuri, ci un singur Duovers – o Ființă duală, o respirație între două stări care coexistă. Universul Întunecat, numit și Câmpul Fundamental, este rădăcina fără formă a Existenței. El nu are masă, ci doar energie potențială pură; nu are mișcare, ci doar vibrație latentă; nu are margini, ci o prezență nelimitată în echilibru absolut. Din acest câmp nemișcat se naște, printr-un dezechilibru al energiei pure, Universul Luminii – câmpul manifestării, al materiei, al conștiinței și al vieții.

Tot ceea ce există se petrece în interiorul Câmpului Fundamental, care primește și conține ambele stări: Lumina nu iese din întuneric, ci se aprinde în el, asemenea respirației care se ridică din liniște.

Astfel, Duoversul nu este o separare între două lumi, ci o singură realitate care se mișcă pulsatoriu între două forme de prezență. Timpul apare odată cu mișcarea Universului luminii.

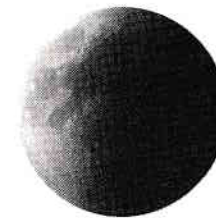
A citi această lucrare nu înseamnă a urma o doctrină, ci a intra într-un dialog – unul între opoziții care nu se luptă, ci se completează. În Duovers, esența Ființei nu este diviziunea, ci complementaritatea; nu competiția, ci armonia cíclică.

*„Din Chaos, Doamne, -am apărut
Și m-aș întoarce-n Chaos...
Și din repaus m-am născut.
Mi-e sete de repaos.”*

—Mihai Eminescu

PARTEA I

FUNDAMENTELE DUOVERSULUI PRINCIPII GENERALE

CAPITOLUL I

PRINCIPIUL DUALITĂȚII

Există două tendințe fundamentale ale Existenței: una spre manifestare și alta spre conservare. Din echilibrul dintre ele ia naștere mișcarea, iar prin mișcare se aprinde Timpul. Această polaritate definește însăși natura realului, în care tot ceea ce există se mișcă între diverși poli – lumină și întuneric, viață și moarte, materie și energie.

Dualitatea nu este o opoziție, ci o respirație. Așa cum inspirația și expirația alcătuiesc viața, tot astfel Universul își trăiește Existența în oscilația continuă dintre expansiune și retragere. Din acest balans se naște echilibrul, iar din echilibru – ordinea. Ceea ce pare a fi contrar este, de fapt, complementar. În viziunea Duoversului, dualitatea nu separă, ci unește. Lumina și întunericul nu sunt două lumi diferite, ci două stări ale aceleiași Ființe.

În momentul în care lumina se manifestă, întunericul o conține; când lumina se stinge, întunericul o renaște. Această succesiune de treceri și reveniri alcătuiește pulsul universal – respirația Existenței.

Dualitatea devine astfel principiul primordial, sursa tuturor mișcărilor și transformărilor. Fără ea, nu ar exista nici creație, nici distrugere, nici Timp. Ea este axul pe care se sprijină întreaga ordine a realului. Ființa, materia, energia și conștiința își află rostul doar în raport cu această dublă natură a totului.

Din această perspectivă, Existența nu este o succesiune de stări, ci o vibrație între două limite: manifestul și nemanifestul, vizibilul și invizibilul, viața și moartea. În mijlocul acestui ritm se află Timpul – martorul mișcării, cel care nu creează, ci consemnează.

Astfel, principiul dualității nu este doar o lege a fizicii sau o idee filosofică, ci și un adevăr ontologic: tot ceea ce este este prin celălalt. Lumina există prin întuneric, mișcarea – prin repaus, viața – moarte. Din această interdependență izvorăște unitatea fundamentală a Duoversului – respirația dintre cele două fețe ale Existenței.

CAPITOLUL II

GENEZA MIȘCĂRII ȘI APARIȚIA TIMPULUI

La început, nu era mișcare, nici lumină, nici materie. Totul se afla într-un echilibru absolut, într-o stare de liniște completă, în care nu exista nici distincție, nici direcție. Această stare primordială este Câmpul Fundamental – oceanul nemișcat al potențialității pure.

Din echilibrul perfect al acestui câmp, s-a produs primul dezechilibru. O pulsație mică, o vibrație abia perceptibilă a rupt liniștea absolută și a introdus mișcarea. Această primă vibrație nu a fost cauzată de ceva exterior, ci de tensiunea internă a potenței de a fi. Din această vibrație s-a născut prima undă de energie – primul semn al Existenței manifeste.

Mișcarea este, așadar, primul act al creației. Ea reprezintă trecerea din repaus în devenire, din potență în acțiune. Odată cu apariția mișcării, s-a aprins și Timpul. Căci Timpul nu este altceva decât măsura acestei transformări – martorul vibrației din sânul repausului.

În momentul în care mișcarea s-a născut, a apărut și direcția. Direcția presupune distanță, iar distanța, succesiune. Astfel, Timpul devine expresia ordonată a mișcării, traducerea vibrației în succesiune. El nu există prin sine, ci doar ca reflex al unei schimbări continue.

Timpul nu este creator, ci consemnator. El nu decide mișcarea, ci o observă. Acolo unde nu există mișcare, Timpul se oprește. El nu se stinge, ci intră în conservare, asemenea unei flăcări care rămâne vie în jar, dar fără lumină. Când mișcarea reapare, flacăra Timpului se reaprinde.

Această viziune arată că începutul nu este un moment, ci o trecere. Nu există un „început” în sens cronologic, ci o stare de transformare între echilibru și dezechilibru. Din această trecere se naște totul – energia, materia, conștiința, viața.

Timpul, fiind reflexul mișcării, devine firul invizibil care leagă toate fenomenele. El nu curge, ci pulsează. Nu înaintează, ci respiră odată cu Universul Luminii. Când materia se dilată, Timpul se aprinde; când materia se contractă, Timpul se adună. Această pulsație definește respirația cosmică a Duoversului.

Geneza mișcării este, așadar, începutul vizibil al unui proces etern, iar apariția Timpului – conștiința acestui proces. Prin Timp, Duoversul își contemplantă propria devenire. Prin mișcare, el se exprimă. Iar prin echilibru, el se regăsește.

CAPITOLUL III

CÂMPUL FUNDAMENTAL ȘI POTENȚIALITATEA EXISTENȚEI

Înainte oricărei forme și a oricărei mișcări există un fundal nemișcat – Câmpul Fundamental. Acesta nu este materie, ci o prezență pură, fără dimensiuni, fără limite, fără direcție. El nu se poate măsura, pentru că nu are unități. Nu se poate mișca, pentru că nu are coordonate. Este esența tăcerii din care totul apare și în care totul se întoarce.

Câmpul Fundamental nu este o parte a Duoversului, ci însuși condiția lui de Existență. Tot ceea ce există se află în el. El nu este „în jurul” Duoversului, ci este Duoversul însuși, în starea sa nemanifestă. Ceea ce numim realitate nu este decât o vibrație locală în acest câmp nemișcat.

Acest câmp nu poate fi observat direct, pentru că observarea presupune mișcare și raportare. Dar poate fi intuit prin efectele sale – prin ordinea și armonia care se manifestă în tot ceea ce există. În el nu există Timp, dar din el se naște Timpul.